

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/262/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813204398
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7813204398.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE-100.023.266, so sídlom vo Švajčiarsku, Industriesstrasse 13C, 6300 Zug., zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, proti žalovanému Z. Y., P. X. X. XXXX, X. Y. J. Z., G..N.. U. Č.. XXXX/XX, X..Č.. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom D.. J. O., V. A. H. Z., o zaplatenie 913,23 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 16. 7. 2013 č.k. 9C/241/2013 - 54 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 78,67 eura s 5,5 % úrokom z omeškania od 28. 6. 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 913,23 eura s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 655,53 eura od 5. 10. 2012 do zaplatenia, titulom neuhradenej časti úveru vo výške 655,53 eura, úrokov z omeškania vo výške 208,74 eura a poplatkov vo výške 48,96 eura, v zmysle zmluvy o úvere, ktorú dňa 21. 8. 2008 uzatvoril so žalovaným jeho právny predchodca GE Money, a.s., so sídlom Bratislava, Bottova 7, IČO: 17324220, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal splácať úver poskytnutý vo výške 30.000,00 Sk (995,82 eura) v 72 mesačných splátkach vo výške 755,- Sk (25,06 eura). Pretože žalovaný porušil ustanovenia bodu 4.17 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere, spoločnosť GE MONEY, a.s. vypovedala zmluvu dňa 3. 11. 2011 a následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 9. 2012 mu postúpila svoju splatnú pohľadávku voči žalovanému zo zmluvy o úvere vo výške 913,23 eur s príslušenstvom a právami spojenými s pohľadávkou, pričom postúpenie pohľadávky oznámila žalovanému listom zo dňa 5. 10. 2012, v ktorom vyčíslila výšku pohľadávky žalobcu a vyzvala žalovaného na jej zaplatenie. Žalovaný pohľadávku žalobcu neuhradil ani čiastočne.

Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle 200ea ods. 1 a § 115a ods. 2 O.s.p., nakoľko ide o drobný spor.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 30.000,00 Sk (995,82 eura), a že čerpaný úver mal splácať po 755,00 Sk (25,06 eura) mesačne. Konštatoval, že v zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 24,44 %, avšak nie je uvedené z čoho, z akých položiek pozostáva a navyše v zmluve nie je uvedená ani ročná úroková sadzba. Zo zmluvy nie je možné zistiť z akých položiek pozostáva navýšenie úveru, z akých úrokov a iných poplatkov konkrétne pozostáva. Ďalej zistil, z platobnej histórie úveru zistil, že žalovaný čerpal úver celkove v sume 30.000,00

Sk, čomu zodpovedá 995,82 eura, na úhradu úveru zaplatil 917,15 eura, neuhradený zostatok úveru činí 78,67 eura.

Po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. 12. 2008, § 4 ods. 1 až 5 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení platnom do 31. 12. 2008, uzavrel, že žalovaný úver čerpal, preto zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za platnú. Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch"), považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. h) a písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného nato zaviazal žalovaného k zaplateniu neuhradenej časti úveru a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Výrok o príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky odôvodnil aplikáciou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a dlžnú sumu zaviazal žalovaného zaplatiť s 5,5 % zákonným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby opatrovníčke žalovaného dôvodiac, že žalobca nepreukázal doručenie predžalobnej výzvy žalovanému na plnenie z ktorej by vyplývalo, že žalovaný sa dostal do omeškania skôr.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., poukazom na čiastočný úspech žalobcu vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a proti výroku o trovách konania z odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h), ako i z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. Navrhol zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a žalovanému uložiť povinnosť uhradiť aj zamietnutú časť žalovanej sumy vrátane príslušných úrokov z omeškania a nahradiť mu trovy konania. V dôvodoch odvolania namietol záver prvostupňového súdu, podľa ktorého nemôže ako veriteľ požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Mal za to, že tento záver nezodpovedá skutkovej a právnej stránke veci a je v rozpore s obsahom zmluvy. Predovšetkým polemizoval so záverom, že v zmluve nie je uvedený úrok. V tejto súvislosti mal za nesporné, že rozdiel medzi celkovou sumou ceny úveru (54.360,- Sk) a výškou úveru (30.000,- Sk) predstavuje odplatu (úrok) za poskytnutie úveru a zo zmluvy výška úroku vyplýva. Za neopodstatnený označil i záver súdu, že zo zmluvy nevyplyva z čoho ročná percentuálna miera nákladov pozostáva, keďže zmluva obsahuje všetky predpoklady na jej výpočet. Dodal, že ukazovateľ ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN 18,41%) bol vypočítaný na základe údajov o úvere, t.j. o jeho výške, celkovej sume na vrátenie, výške mesačnej splátky a o počte mesačných splátok.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutom zamietavom výroku a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozhodnutia v jeho zamietavom výroku, pretože súd prvého stupňa svojím nesprávnym procesným postupom zaťažil svoje rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcom výroku nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a preto nebol predmetom preskúmania odvolacím súdom (§ 206 ods. 2 O.s.p.).

Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutej časti rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa svojím nesprávnym procesným postupom zaťažil rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vadou, spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozsudku v jeho napadnutej časti pre nezrozumiteľnosť, resp. nedostatok dôvodov, na ktorú musí odvolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v odvolaní namietaná (§ 212 ods. 3 O.s.p.), pretože má vždy za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal

a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúci ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodniť. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Súd by mal pri svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na to, aby závery, ku ktorým na základe predložených dôkazov dospel, boli racionálne a presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca uplatňuje nárok proti žalovanému z úverovej zmluvy uzavretej dňa 21.8.2008, ktorú súd prvého stupňa správne posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, keď žalobca v zmluvnom vzťahu vystupoval ako dodávateľ a konal v rámci predmetu svojej obchodnej a inej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej a inej činnosti.

Z dôvodov napadnutého rozsudku ďalej plynie, že žalovaný čerpal úver celkove v sume 30.000,00 Sk, čomu zodpovedá 995,82 eura, na úhradu úveru zaplatil 917,15 eura, neuhradený zostatok úveru činí 78,67 eura.

Pochybenie súdu prvého stupňa spočíva v tom, že z jeho rozhodnutia o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti v rozpore s citovaným ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. nemožno zistiť, ktoré skutočnosti v prejednávanej veci má za preukázané a ktoré nie a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, prípadne prečo nevykonal ďalšie dôkazy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je podľa názoru súdu prvého stupňa v zamietavom výroku predčasné a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné, ak prvostupňový súd sa nevysporiadal s vadou žaloby, z obsahu ktorej nie je zrejmé, na základe čoho sa žalobca domáha peňažného nároku na zaplatenie sumy 208,74 eura titulom úrokov z omeškania a sumy 48,96 eura titulom poplatkov (a akých). Bolo totiž povinnosťou súdu prvého stupňa v konaní vyzvať žalobcu, aby v tomto smere svoj nárok skutkovo dodatočne špecifikoval a až potom mohol súd prvého stupňa hodnotiť dôvodnosť tohto nároku. V tejto súvislosti potom žalobca dôvodne namieta, že záver súdu prvého stupňa o tom, že úver je potrebné považovať v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, je predčasný a nemôže obstáť.

Z obsahu odôvodnenia navyše nevyplýva ani ako súd vyhodnotil účinky výpovede zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu.

Z uvedených dôvodov teda nezostávalo odvolaciemu súdu iné, než rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietavom výroku vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude vyzvať žalobcu, aby svoj nárok v zostávajúcej časti istiny dodatočne špecifikoval, a následne vykonať dokazovanie žalobcom predloženými listinami na pojednávaní postupom podľa § 129 O.s.p., vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadnuť na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Vyhodnotiť tiež účinky výpovede zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu, zaoberať sa aj odvolacími námietkami žalobcu v priebehu odvolacieho konania a následne vo

veci rozhodnúť po všetkých stránkach preskúmateľným rozhodnutím, odôvodneným podľa § 157 ods. 2 O.s.p..

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.